

pohádky
pro
zlobivé
bagry

Petr
Stančík
& Galina
Miklínová

EUROMEDIA GROUP

O
bagrovi,
který
si nečistil
zuby

Byl jednou jeden... No, kdyby jen jeden. Jenže ten jeden byl spíš za dva. Nebo rovnou za deset. On to byl totiž bagr. Bagr jménem Karborund.

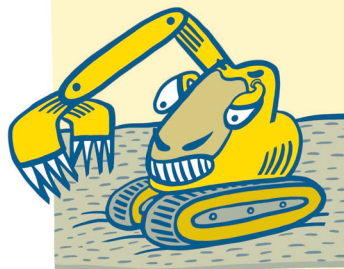
Ten Karborund se celý den na staveništi zakusoval do země, ale vůbec si nečistil zuby. Takže mu brzy všechny vypadaly. Lžíci měl úplně holou, a navíc začal šišlat. Bez zubů nemohl nabírat hlínu, a tak ho vyhodili z práce.

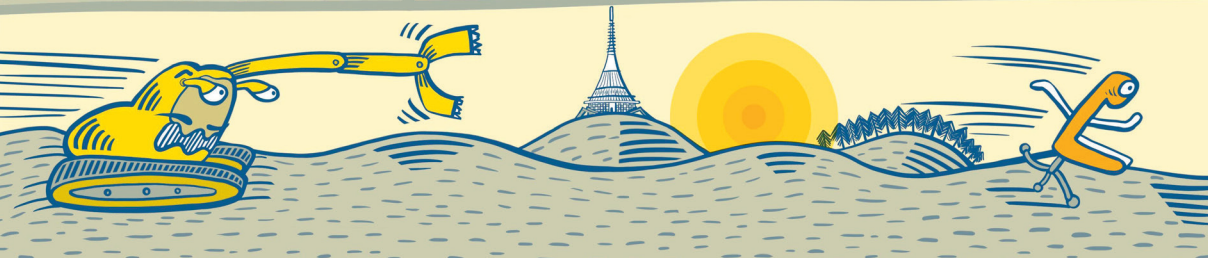
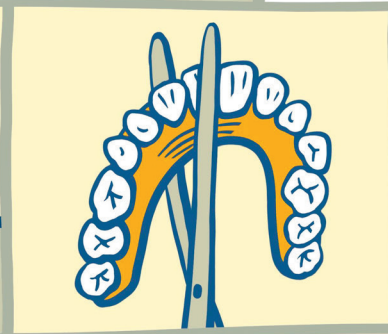
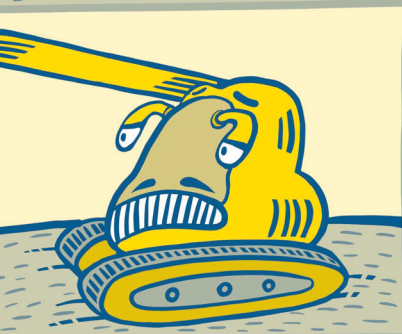
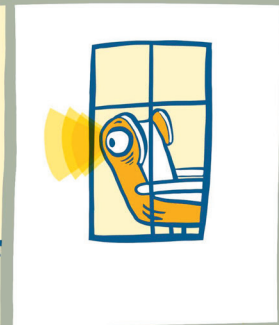
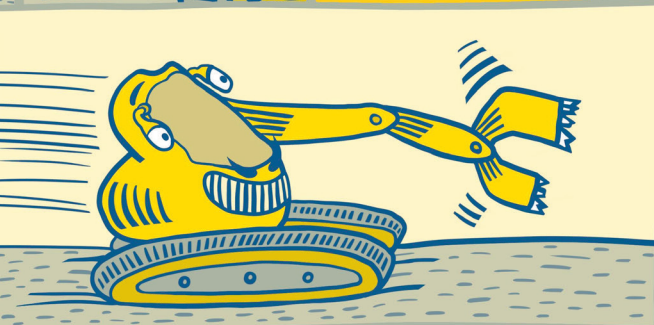
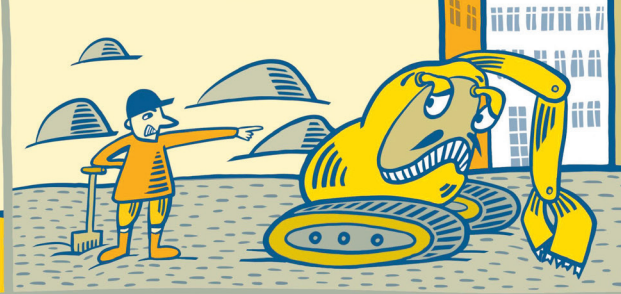
Bagr tedy jel k zubaři. Chtěl se posadit do zubařského křesla, jenomže když křeslo vidělo, jak je veliký a těžký, polekalo se a uteklo do světa.

Zubař se Karborundovi podíval zrcátkem na dásně a povídá: „Nasadím ti umělé zuby, k nerozeznání od pravých. Ale nejdřív mi musíš přivést zpátky moje uprchlé křeslo, abych měl na čem zubařit.“

Bagr se tedy rozjel po stopách zubařského křesla na útěku. To ještě netušil, že se za ním bude muset honit přes půlku zeměkoule.

Křeslo nejdřív doběhlo do Kocourkova a místním sedlákům nabulíkovalo, aby na

polích zaseli dohromady pšenici s mákem a cukrovou řepou. Prý jim pak vyrostou makové buchty, navrch pocukrované. Kocourkovští byli tím nápadem tak nadšení, že zubařské křeslo zvolili starostou. Když do Kocourkova přijel Karborund, křeslo ho oknem radnice uvidělo první. Nenápadně se vytratilo zadním vchodem a cupitalo přes les do Kotěhůlek.

Jakmile bagr přijel do Kotěhůlek, křeslo už bylo dávno v Horní Dolní.

Z Horní Dolní ho bagr pronásledoval do Zapadákova.

Ze Zapadákova ho stopoval do Zlámané Lhoty.

Ve Zlámané Lhotě ho chytil za nohu. Jenomže křeslo nakoplo nejdřív Karborunda a potom motorku, zvedlo mašinu na zadní kolo, vrrráum, vrrráum, a bylo v Čudu.

V Čudu se zubařské křeslo nechalo naverbovat na vojnu proti Tramtáriáncům. Avšak v bitvě u Španělské vesnice padlo do zajetí a tramtáriánský chalífa ho poslal jako otroka na cukrovinkové plantáže, kde sklízelo cukrovou vatu, páslo gumové hady a z tureckých včel došlo turecký med.

Když bagr přijel do Tramtárie, chalífa se ho polekal. Zamkl se na sedm západů ve svém paláci s vysokou věží, která má na špičce zlatý rohlík, a vzkázal po sluhovi, ať nezvaný host zase rychle jede pryč. Karborund se ale nedal odbýt. Máchl lžící sem a strážní se rozletěli, máchl lžící tam a brána se rozvalila.

Chalífa viděl, že po zlém nic nesvede, a proto zkusil bagra opít. Zatleskal buclatýma ručkama a krásné služebné přinesly tunu rohlíků. Karborund se však nenechal opít rohlíkem. Všechno pečivo zbouchal jedním mávnutím lžice, ani neškytl.

Když to tramtáriánský chalífa viděl, vzteky prokopl svůj turban špičatým střevícem. Pak si na ten prorubaný turban sedl a zlomeným hlasem povídá: „Já se vzdávám. Bagře, dám ti, o co si řekneš. Chceš můj palác? Máš ho mít! Chceš ruku mé jediné dcery? Je tvoje! Chceš panovat nad celou Tramtárií? Vše předem splněno!“

Karborund odpověděl: „Úplně mi stačí zubařské křeslo, které dře jako otrok na tvých cukrovinkových plantážích.“

Chalífa si zoufale povzdechl: „Křeslo nedosta-
neš. Před týdnem se přecpalo k prasknutí nezralými

tabulkami čokolády, ještě to zapilo limonádou z potoka a bááác! Ten výbuch pokácel celý sad čokoládovníků. Našli jsme z něj jenom kus podhlavníku. Moc mě to mrzí.“

Karborund se zamyslel: „Já si tedy vezmu ten palác, vládu a dceru. Pokud mě ovšem tvoje dcera bude chtít.“

V ten okamžik se rozhrnula zástěna, do komnaty přiběhla chalífova dcera, princezna Badyána, a vrhla se bagrovi do kabiny: „Chci, chci, chci! Jelikož jsi největší kus chlapa, jakého jsem kdy viděla!“

Chalífa jim bez meškání uspořádal veselku, pak odešel do důchodu a Karborund s Badyánou bok po boku slavně usedli na trůn Tramtárie.

Když jí pak vyprávěl, co všechno cestou sem prožil, Badyána řekla udiveně: „Drahý muži! Žasnu, kolik jsi vykonal hrdinských činů. Co teprve, kdybys měl na lopatě zuby?“

Bagr se bezzubě zazubil a odpověděl: „Kdybych měl zuby, tak bych až do smrti bagroval hlínu na staveništi.“

